

Arrest

nr. 237 482 van 25 juni 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 oktober 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 september 2018 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in functie van zijn broer met Britse nationaliteit en verblijfsrecht in België en in toepassing van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 maart 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 10 mei 2019 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in functie van zijn broer met Britse nationaliteit en verblijfsrecht in België.

1.4. Op 16 september 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Het beroep dat verzoeker hiertegen heeft ingediend, wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 237 481 van 25 juni 2020.

1.5. Op 1 oktober 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door op 01.10.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten.

Aan de Heer die verklaart te hete¹:

naam: [A.]

voornaam: [I.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Pakistan

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☒ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☒ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben.

Het gegeven de broer en zus van betrokkene zich respectievelijk België en de UK hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Pakistan niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Betrokkene haalt aan dat ook zijn ouders in België verblijven. Zijn ouders dienden echter net als betrokkene twee keer na elkaar een aanvraag tot vestiging in functie van betrokkenes broer, welke ook werden geweigerd. Zij kregen eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten en hun tweede aanvraag tot vestiging, ingediend op 10.05.2019, werd eveneens op 01.10.2019 geweigerd.

Betrokkenes ouders kunnen zich dus te allen tijde aanbieden om samen met betrokkene terug te keren naar Pakistan. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn broers en zus. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer en zus. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Bovendien merken we op dat betrokkene geboren en getogen is in Pakistan en dat hij er 18 jaar verbleef. Zijn verblijf in België van slechts 2 jaar kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hi zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om uiterlijk op 18.04.2019 het grondgebied te verlaten dat op 19.03.2019 per aangetekend schrijven naar betrokkene werd verzonden. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in et kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf met verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1, 2° in functie van zijn broer die de Britse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag ingediend op 19.09.2018, werd geweigerd op 18.03.2019, beslissing (bijlage 20) die op 19.03.2019 per aangetekend schrijven naar betrokkene werd gestuurd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf een gehoor aan dit bevel, diende geen beroep in tegen deze beslissing, maar diende op 10.05.2019 gewoon opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden, in functie van dezelfde broer. Deze aanvraag werd geweigerd op 16.09.2019, beslissing (bijlage 20) die op 17.09.2019 per aangetekend schrijven naar betrokkene werd verzonden.

Terugleiding naar de grens.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hi zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om uiterlijk op 18.04.2019 het grondgebied te verlaten dat op 19.03.2019 per aangetekend schrijven naar betrokkene werd verzonden. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in et kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf met verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1, 2° in functie van zijn broer die de Britse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag ingediend op 19.09.2018, werd geweigerd op 18.03.2019, beslissing (bijlage 20) die op 19.03.2019 per aangetekend schrijven naar betrokkene werd gestuurd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf een gehoor aan dit bevel, diende geen beroep in tegen deze beslissing, maar diende op 10.05.2019 gewoon opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden, in functie van dezelfde broer. Deze aanvraag werd geweigerd op 16.09.2019, beslissing (bijlage 20) die op 17.09.2019 per aangetekend schrijven naar betrokkene werd verzonden.

Betrokkene verklaart in België is en niet wil terugkeren naar Pakistan omdat hij wil samenblijven met zijn ouders en broer, omdat hij wil werken en Nederlands wil leren en omdat de economische situatie in Pakistan niet goed is.

Het gegeven de broer en zus van betrokkene zich respectievelijk België en de UK hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Pakistan niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Betrokkene haalt aan dat ook zijn ouders in België verblijven. Zijn ouders dienden echter net als betrokkene twee keer na elkaar een aanvraag tot vestiging in functie van betrokkenes broer, welke ook werden geweigerd. Zij kregen eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten en hun tweede aanvraag tot vestiging, ingediend op 10.05.2019, werd eveneens op 01.10.2019 geweigerd.

Betrokkenes ouders kunnen zich dus te allen tijde aanbieden om samen met betrokkene terug te keren naar Pakistan. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn broers en zus. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer en zus. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Bovendien merken we op dat betrokkene geboren en getogen is in Pakistan en dat hij er 18 jaar verbleef. Zijn verblijf in België van slechts 2 jaar kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

*Betrokkene geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.
(....)"*

1.7. Op dezelfde datum neemt de verwerende partij een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door op 01.10.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [I.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Pakistan

In voorkomend geval, alias:

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 01.10.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hi zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om uiterlijk op 18.04.2019 het grondgebied te verlaten dat op 19.03.2019 per aangetekend schrijven naar betrokkene werd verzonden. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in et kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf met verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1, 2° in functie van zijn broer die de Britse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag ingediend op 19.09.2018, werd geweigerd op 18.03.2019, beslissing (bijlage 20) die op 19.03.2019 per aangetekend schrijven naar betrokkene werd gestuurd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf een gehoor aan dit bevel, diende geen beroep in tegen deze beslissing, maar diende op 10.05.2019 gewoon opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden, in functie van dezelfde broer. Deze aanvraag werd geweigerd op 16.09.2019, beslissing (bijlage 20) die op 17.09.2019 per aangetekend schrijven naar betrokkene werd verzonden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam in november 2017 naar België.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1, 2° in functie van zijn broer die de Britse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag ingediend op 19.09.2018, werd geweigerd op 18.03.2019, beslissing (bijlage 20) die op 19.03.2019 per aangetekend schrijven naar betrokkene werd gestuurd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf een gehoor aan dit bevel, diende geen beroep in tegen deze beslissing, maar diende op 10.05.2019 gewoon opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden, in functie van dezelfde broer. Deze aanvraag werd geweigerd op 16.09.2019, beslissing (bijlage 20) die op 17.09.2019 per aangetekend schrijven naar betrokkene werd verzonden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om uiterlijk op 18.04.2019 het grondgebied te verlaten dat op 19.03.2019 per aangetekend schrijven naar betrokkene werd verzonden. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene verklaart in België is en niet wil terugkeren naar Pakistan omdat hij wil samenblijven met zijn ouders en broer, omdat hij wil werken en Nederlands wil leren en omdat de economische situatie in Pakistan niet goed is.

Het gegeven de broer en zus van betrokkene zich respectievelijk België en de UK hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Pakistan niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Betrokkene haalt aan dat ook zijn ouders in België verblijven. Zijn ouders dienden echter net als betrokkene twee keer na elkaar een aanvraag tot vestiging in functie van betrokkenes broer, welke ook werden geweigerd. Zij kregen eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten en hun tweede aanvraag tot vestiging, ingediend op 10.05.2019, werd eveneens op 01.10.2019 geweigerd.

Betrokkenes ouders kunnen zich dus te allen tijde aanbieden om samen met betrokkene terug te keren naar Pakistan. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn broers en zus. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer en zus. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Betrokkene verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Een schending van artikel 8 kan ook niet worden aangenomen.

Bovendien merken we op dat betrokkene geboren en getogen is in Pakistan en dat hij er 18 jaar verbleef. Zijn verblijf in België van slechts 2 jaar kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

In het administratief dossier van betrokkene is er geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

1.8. Verzoeker dient op 9 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Op 23 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming. Hiertegen wordt geen beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.9. Op 1 maart 2020 wordt verzoeker gerepatriëerd naar Pakistan.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep voor zover gericht tegen de eerste bestreden beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering

3.1. Verzoeker voert tegen de eerste bestreden beslissing de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Tevens acht verzoeker de hoorplicht, de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) alsook artikel 1, 11° van de Vreemdelingenwet geschonden. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Dit houdt een schending in van het motiveringsbeginsel

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Op 16.09.2019 nam verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ZONDER bevel om het grondgebied te verlaten.

Twee weken later werd verzoeker opgepakt en opgesloten in een gesloten centrum alwaar aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd. Hierin werd verwezen naar de negatieve beslissing inzake zijn aanvraag tot gezinshereniging.

Dit is onzorgvuldig en onredelijk. Men levert eerst een negatieve beslissing af zonder bevel om hem nadien, op zijn adres, op te pakken en over te brengen naar het gesloten centrum te Merksplas.

Ook verwijst men naar een eerder afgeleverd bevel dd. 19.03.2019, doch verzoeker mocht na het indienen van een nieuwe procedure tot gezinshereniging een nieuw attest van Immatriculatie ontvangen.

De afgifte van dit attest veronderstelt ook een impliciete intrekking van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, rechtspraak die eerder reeds gevolgd werd door de RvV en de RvS.

Een Attest van Immatriculatie geeft een tijdelijke verblijfstitel aan verzoeker ingevolge zijn aanvraag, totdat deze aanvraag wordt afgerond.

Dit is dan ook onverenigbaar met enig bevel, gezien verzoeker zich na het verkrijgen van een AI wel op het grondgebied mag bevinden. Het bevel aan verzoeker afgeleverd op 18.03.2019 werd dan ook impliciet ingetrokken.

Zie arrest RvV 183.009 d.d. 27.02.2017, alsook Raad van State - 235.046 - 14-06-2016

In arrest d.d. 07.10.2016 oordeelt de Raad voor Vreemdelingenzaken als volgt:

“de verzoekende partijen stellen ter terechtzitting van 24 augustus 2016 dat zij allen in het bezit zijn van een attest van immatriculatie en tonen deze documenten aan de waarnemend voorzitter. De advocaat van verwerende partij betwist deze documenten niet.

De advocaat van de verwerende partij stelt dat deze attesten van immatriculatie geen invloed hebben op de bevelen om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partijen worden volgend de advocaat van de verwerende partij louter gedoogd op het grondgebied en hebben enkel precair verblijfsrecht.

De attesten van immatriculatie zijn onverenigbaar met de vaststelling in de bevelen dat verzoekende partijen op illegale wijze in het Rijk verblijft. De attesten van immatriculatie houden een tijdelijk verblijf in waardoor de bevelen om het grondgebied te verlaten dienen te worden beschouwd als impliciet ingetrokken (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)).

Verwerende partij vermag de waarde van een attest van immatriculatie niet te minimaliseren. Men kan niet tegelijkertijd houder zijn van een beslissing die aanmaant het Rijk te verlaten en van een verblijfsvergunning die toelaat, ook al is het tijdelijk, om op legale wijze in het Rijk te verblijven.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat een attest van immatriculatie niet louter de uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel raakt, doch tevens de verwijderingsmaatregel zelf (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus de rechtszekerheid is te dezen ook meer gediend met de vaststelling dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten impliciet werden ingetrokken door de attesten van immatriculatie dan door de onzekere garantie van de verwerende partij dat de verzoekende partij louter tijdelijk gedoogd worden op het grondgebied en dat deze attesten van immatriculatie verder geen invloed hebben op de bestreden bevelen. Dergelijke garantie wordt nergens geofficialiseerd en dus zijn de verzoekende partijen niet beschermd tegen een gedwongen verwijdering. Met de vaststelling dat de bevelen om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dienen te worden beschouwd, wordt voorts geen uitspraak gedaan over de vraag of deze bevelen op het ogenblik dat ze gegeven werden, rechtsgeldig waren of niet. De bevelen om het grondgebied te verlaten dienen vernietigd te worden."

Met dit bevel om het grondgebied te verlaten mag dan ook geen rekening meer gehouden worden.

Uit al het bovengaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoeker zonder enige zorgvuldigheid werd behandeld.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar , feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, kan verwerende partij geen rekening meer houden met het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op 18.03.2019, gezien verzoeker na het indienen van een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging een attest van Immatriculatie mocht ontvangen. De aflevering van een AI impliceert de intrekking van het bevel en aldus verdwijnt dit uit het rechtsverkeer.

Ook stelt men dat er een risico op onderduiken bestaat voor verzoeker.

Dit is onbestaande. Voor de procedure "gezinshereniging" dient verzoeker te beschikken over een vast adres in België. Hij verblijft dan ook op het adres van zijn broer te 2060 Antwerpen, [...].

Er bestaat dan ook geen risico op onderduiken in hoofde van verzoeker.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending van de hoorplicht

De beslissing geeft aan dat verzoeker werd gehoord op 01.10.2019.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat de belangen van verzoeker ernstig worden aangetast aangezien hij wordt blootgesteld aan een schending van artikel 3 en 8 EVRM.

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd tevens in toepassing van artikel 7, alinea 1, °3 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr. 184.616 in RvV 202254). Deze reactie houdt tevens in dat hij op een adequate manier zijn standpunt kan duidelijk maken.

Men heeft na het horen van verzoeker op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de elementen die in zijn gehoor naar boven zijn gekomen. Bovendien werd hem niets gevraagd over zijn onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst. Het is duidelijk dat de hoorplicht hier enkel gepercipieerd werd als loutere formaliteit en niet als procedureel element dat mee de beslissing vorm dient te geven, rekening houdend met alles wat in dit gehoor naar boven komt.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker,.

III.2. Schending van art. 8 van het EVRM

Verzoeker heeft een aanvraag gedaan o.b.v. gezinshereniging met zijn broer. Tegen de negatieve beslissing die hij hierin mocht ontvangen, zal beroep aangetekend worden en dit gezien de motivering niet overeenstemt met de werkelijkheid.

De terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst betekent een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

“ 1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu bestaat er een privé – en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé – als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven.³ Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM⁴ hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven.⁵ De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezins)leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.⁶ Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.⁷ Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon.⁸ Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoeker is naar België gekomen en dit samen met zijn ouders om zijn oudere broer te vervoegen. Hij hoort wel degelijk bij het kerngezin van zijn broer. Hij woont intussen reeds enkele jaren bij hem. Verzoeker en zijn ouders zijn de enige familie dat de heer [O.U.I.] heeft. In de negatieve beslissing (bijlage 20) i.v.m. zijn aanvraag tot gezinshereniging werd nog verwezen naar de echtgenote en kinderen van zijn broer, doch deze verblijven niet meer in België.

Zijn ouders zijn ziek en hulpbehoevend, hetgeen nooit onderzocht is.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

De belangen van verzoeker zijn volledig in België te situeren en hij bouwt hier een privéleven op bij zijn broer. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving.

III.4. Schending van art. 3 EVRM

Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst dient te keren, zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoeker zal in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. Hij heeft daar namelijk geen familie of vrienden die hem daar kunnen opvangen, zelfs niet tijdelijk.

Zijn familie verblijft nl. in België. Dat is ook de reden waarom hij naar België afgereisd is om zijn broer hier te vervoegen.

De Raad van State heeft zich reeds uitgesproken over het onderzoek aangaande de situatie in het herkomstland (RvS 23.09.2002, nr. 110 548). De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Het niet voeren van een onderzoek, schendt uiteraard de beginselen van behoorlijk bestuur (zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsbeginsel), maar schendt duidelijk ook artikel 3 EVRM en de belangenafweging die men hierbij ontegensprekelijk dient te maken.

Verzoeker begrijpt niet dat verwerende partij op een bijzonder lichtzinnige wijze omgaat met het administratief dossier. Men kan niet zomaar beslissingen nemen die een verwijdering van het grondgebied inhouden. Dergelijke beslissingen zijn verregaand en hebben een serieuze impact op iemands leven. Aldus dient men met omzichtigheid een beslissing te nemen en dient men daarenboven een gedegen onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie in het land van herkomst vooraleer men de persoon terugstuurt.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van artikel 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een grondig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot terugkeer van verzoeker naar Pakistan en het risico dat hij daarbij zal lopen.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is! De veiligheid van verzoeker moet worden gegarandeerd, in casu is dit niet gebeurd, integendeel! De bestreden beslissing schendt integraal artikel 3 EVRM en dient daarom te worden vernietigd.

III.5. Schending van artikel 1.11° Vreemdelingenwet – risico op onderduiken

Volgens art. 1 11° van de Vreemdelingenwet is er sprake van een risico op onderduiken als de derdelander “een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten”, gebaseerd op “objectieve en ernstige elementen”.

Verzoeker heeft reeds een aanvraag o.b.v. gezinshereniging met zijn broer. Hiervoor dient hij een vast adres te hebben.

Verzoeker heeft er alle belang bij om op dit adres te verblijven en heeft geen enkel belang bij onderduiken. Er is geen enkele reden waarom verzoeker zou trachten onder te duiken.

Er werd met het geheel van deze elementen geen rekening gehouden! Verzoeker vormt geen gevaar voor de openbare orde en het tegendeel wordt door verwerende partij absoluut niet afdoende aangetoond (supra)!”

3.2. Het bestreden bevel met terugleiding geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze beslissing is genomen. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite. De motivering van de beslissing, die pertinent en draagkrachtig is, kan aldus op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Hierdoor is het doel dat wordt beoogd met de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingen en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bereikt. Verzoeker beweert dat de motivering niet afdoende is maar brengt dienaangaande geen enkel concreet argument bij. De Raad stelt vast dat verzoeker, waar hij aanvoert dat de bestreden beslissing onzorgvuldig en kennelijk onredelijk werd

genomen, in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State; RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven op grond van artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Daarbij wordt in feite gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum, hetgeen niet wordt betwist. De verwerende partij kon dan ook in beginsel op basis van artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel geven.

3.4. Uit het bestreden bevel blijkt verder dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden van verzoeker, in casu zijn vermeende gezins- en privéleven, en deze heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet, noch het begrip ‘privéleven’. Deze zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven of een privéleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De Raad herinnert eraan dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, het bestaan veronderstelt van een privé- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, dient het bestaan van een beschermenswaardig privé- en gezinsleven dan ook te worden vastgesteld.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, met name ouders en minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). De Raad wijst erop dat relaties tussen meerderjarige gezinsleden, zijnde tussen ouders en kinderen dan wel tussen broers, enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. In casu moet een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker, zijn ouders en zijn broer worden aangetoond.

Verwerende partij houdt, blijkens de bestreden beslissing, rekening met de aanwezigheid van verzoekers broer in België en gaat na of er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, quod non in casu. Hierbij wordt overwogen dat zijn broer niet behoort tot het originele kerngezin van

verzoeker en dat hij niet aantoont afhankelijk te zijn van zijn broer. Tevens wordt aangestipt dat verzoeker een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in zijn land van herkomst zonder nabijheid van zijn broer, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bijkomend wordt benadrukt dat verzoekers ouders, die ook in België aanwezig zijn, eveneens het verblijf werd geweigerd en eveneens het Belgische grondgebied moeten verlaten. Ten slotte stelt de verwerende partij dat verzoekers ouders zich te allen tijde kunnen aanmelden om samen met verzoeker naar Pakistan terug te keren.

Wat betreft de vaststelling dat verzoeker niet aantoont afhankelijk te zijn van zijn broer, stelt de Raad vast dat deze beoordeling in de lijn ligt van de twee voorafgaande beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20) van 18 maart 2019 en van 16 september 2019. In deze beslissingen sprak de verwerende partij zich uit over aanvragen tot gezinshereniging van verzoeker met zijn broer in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft betrekking op familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger, in casu de Britse broer van verzoeker.

De verwerende partij heeft in het kader van deze aanvragen geoordeeld dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat verzoeker reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van zijn broer. Verder heeft de verwerende partij geoordeeld dat verzoeker niet afdoende aantoont dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst voor zijn komst naar België en dat niet voldoende wordt aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van zijn broer. De verwerende partij besloot ook dat het gegeven dat verzoeker gedomicilieerd is op het adres van zijn broer, niet automatisch tot gevolg heeft dat hij ook ten laste was of is van zijn broer, in casu de referentiepersoon. Zij wees erop dat de voorwaarde van het ten laste zijn op een actieve manier moet worden aangetoond en niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. De Raad stelt vast dat tegen de bijlage 20 van 18 maart 2019 geen beroep werd ingesteld en dat het beroep dat werd ingediend tegen de bijlage 20 van 16 september 2019 inmiddels werd verworpen bij arrest nr. 237 481 van 25 juni 2020.

Verzoeker volhardt in het betoog dat hij wel degelijk tot het kerngezin van zijn broer behoort.

Door er louter op te wijzen dat de echtgenote en de kinderen van zijn broer niet meer in België verblijven en dat hij al enkele jaren bij zijn broer verblijft, weerlegt verzoeker op zich niet dat zijn broer niet tot het originele kerngezin behoort dat verzoeker met zijn ouders in Pakistan had, zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Het enkele gegeven dat verzoeker reeds enkele jaren bij zijn broer woont, vormt op zich geen aanwijzing dat er in casu bijkomende elementen van afhankelijkheid voorhanden zijn. Bovendien betwist verzoeker niet dat hij een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in zijn land van herkomst zonder de nabijheid van zijn broer, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Pakistan niet zelfstandig zou kunnen functioneren zonder zijn broer in het bijzonder (zie in deze zin EHRM 18 november 2014, nr. 5049/12, Senchishak v. Finland, par. 57). Waar verzoeker voorhoudt dat zijn ouders ziek en hulpbehoevend zijn, dient te worden vastgesteld dat hij zich beperkt tot een loutere bewering die niet wordt gestaafd met enig begin van bewijs. Daarenboven toont verzoeker met deze blote bewering niet aan dat hij, als volwassen man, door dit gegeven afhankelijk zou zijn van zijn broer. Een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met zijn broer wordt niet aangetoond.

Samenvattend besluit de Raad dat het bestaan van een gezinsleven met verzoekers broer dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij bij de afgifte van het bestreden bevel rekening diende te houden met enig beschermenswaardig gezinsleven in die zin, laat staan dat daarover enige belangenafweging moest plaatshebben. Van enige disproportionaliteit is in casu dan ook geen sprake. Verzoeker kan zich bij gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven met zijn broer evenmin beroepen op een positieve verplichting in hoofde van de verwerende partij die zou voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers privéleven. Hierbij overweegt de verwerende partij dat verzoeker geboren en getogen is in Pakistan en dat hij er 18 jaar verbleef. De verwerende partij oordeelt terecht dat verzoekers verblijf in België van slechts twee jaar bijgevolg geenszins kan worden vergeleken met zijn relaties in het land van herkomst, hetgeen verzoeker niet betwist. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vervolgens oordeelt dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst.

Verzoeker stelt dat zijn belangen zich volledig in België situeren en dat hij hier een privéleven opbouwde bij zijn broer. Verzoeker concretiseert echter op geen enkele wijze de sociale, persoonlijke of economische bindingen die hij hier zou hebben opgebouwd waarbij de Raad opmerkt dat de normale binding die ontstaat met België enkel door een verblijf hier te lande, op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Door zijn vaag en algemeen betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven gebonden is aan België. Verzoeker toont verder niet aan dat een privéleven enkel in België mogelijk zou zijn en dat er ernstige en concrete hinderpalen zijn die hem verhinderen een privéleven in zijn land van herkomst of elders op te bouwen (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 3291 (c)).

In de mate dat verzoeker lijkt te betogen dat de relatie met zijn broer deel uitmaakt van zijn privéleven, maakt hij niet aannemelijk dat hij de relatie met zijn broer niet van op afstand daadwerkelijk kan invullen, bijvoorbeeld door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 59).

Samenvattend besluit de Raad dat verzoeker wat betreft zijn privéleven geen overtuigende argumenten naar voor brengt die maken dat zijn persoonlijke belangen alsnog moeten primeren op het algemeen belang inzake immigratiecontrole.

Gelet op wat voorafgaat, blijkt een schending van artikel 8 van het EVRM niet.

3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt verder nog dat verzoeker op basis van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat in casu een risico op onderduiken bestaat.

In de bestreden beslissing duidt de verwerende partij daartoe volgende twee objectieve criteria uit artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet aan:

- 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden; en
- 6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Wat betreft artikel 1, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet motiveert de verwerende partij in feite als volgt:
“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om uiterlijk op 18.04.2019 het grondgebied te verlaten dat op 19.03.2019 per aangetekend schrijven naar betrokkene werd verzonden. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

Wat betreft artikel 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet motiveert de verwerende partij in feite als volgt:
“Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1, 2° in functie van zijn broer die de Britse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De 19.03.2019 per aangetekend schrijven naar betrokkene werd gestuurd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel, diende geen beroep in tegen deze beslissing, maar diende op 10.05.2019 gewoon opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden, in functie van dezelfde

broer. Deze aanvraag werd geweigerd op 16.09.2019, beslissing (bijlage 20) die op 17.09.2019 per aangetekend schrijven naar betrokkene werd verzonden."

Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende waarom verzoeker in casu geen vrijwillige vertrektermijn wordt verleend. De vaststelling van een risico op onderduiken is gebaseerd op objectieve componenten, met name twee objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria. Verder blijkt dat er een individualisatie is gebeurd, rekening houdend met verzoekers concrete omstandigheden. Uit wat voorafgaat blijkt genoegzaam waarom de verwerende partij in concreto van oordeel is dat verzoeker door zijn gedrag een risico op onderduiken vertoont.

Verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 18 maart 2019. Hij diende hieraan uiterlijk op 18 april 2019 gevolg te geven en werd duidelijk geïnformeerd over de betekenis en gevolgen van dit bevel.

Verzoeker heeft weliswaar een tweede verblijfsaanvraag ingediend, maar dit gebeurde pas op 10 mei 2019, dit wil zeggen nadat de termijn voor vrijwillig vertrek was verstreken.

Omdat hij naar aanleiding van de tweede verblijfsaanvraag in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, meent verzoeker dat het bevel van 18 maart 2019 als impliciet ingetrokken moet worden beschouwd.

Verzoeker kan niet in dit betoog worden gevolgd. Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet luidt immers:

"De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terugdrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terugdrijving opgeschort."

Dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie doet, in het licht van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, dus geen afbreuk aan de vaststelling dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en de vertrektermijn die daarin werd gestipuleerd. Bijgevolg kon de verwerende partij terecht verwijzen naar het bevel van 18 maart 2019 en daarmee rekening houden.

Wat betreft's Raads rechtspraak die verzoeker aanhaalt, merkt de Raad op dat deze rechtspraak dateert van voor de invoering van artikel 1/3 in de Vreemdelingenwet door de wet van 27 april 2017 en dat deze rechtspraak niet langer dienstig is. Zoals het Grondwettelijk Hof heeft gesteld in het arrest nr. 112/2019 van 18 juli 2019: *"geen enkele van de in het middel aangehaalde referentienormen de wetgever een bepaling te nemen die tot doel of tot gevolg heeft een einde te maken aan een door een rechtscollege ontwikkelde rechtspraak."* (par. 7.1 in fine).

Het gegeven dat verzoeker op een vast adres bij zijn broer verblijft, waarbij hij betoogt dat er geen enkele reden is waarom hij zou onderduiken en dat hij daar geen belang bij heeft, doet geen afbreuk aan het vaststaand feit dat hij het eerdere bevel niet heeft opgevolgd binnen de verleende termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het in deze omstandigheden kennelijk onredelijk is om op basis van dit gedrag te besluiten dat het weinig waarschijnlijk is dat hij aan een nieuw bevel gevolg zal geven en daaruit een risico op onderduiken af te leiden. De Raad benadrukt hierbij dat de verwerende partij niet moet aantonen dat verzoeker daadwerkelijk zal onderduiken maar enkel het risico hierop moet inschatten.

Verzoeker ontkent evenmin dat hij een eerste verblijfsaanvraag indiende die werd geweigerd en waartegen hij geen beroep indiende, noch dat hij een tweede verblijfsaanvraag indiende op dezelfde gronden die eveneens werd geweigerd. Verzoeker voert niet aan dat de korte tijdsspanne tussen de twee door hem ingediende verblijfsaanvragen in casu niet voldoet aan het objectief criterium gesteld in artikel 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet. Verder blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met verzoekers voorgehouden gezinsleven en privéleven, zoals hierna uitgebreid besproken.

Ten slotte wijst de Raad erop dat geen enkele wettelijk bepaling noch een beginsel van behoorlijk bestuur verhindert om een bijlage 13septies te nemen nadat een weigeringsbeslissing onder bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten, werd genomen.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij bepaalde omstandigheden eigen aan zijn zaak heeft veronachtzaamd, waaruit zou kunnen blijken dat de beoordeling inzake het risico op

onderduiken onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er, alle omstandigheden van zijn geval in acht genomen, geen redenen bestaan, gebaseerd op de voormelde objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een vreemdeling jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht. Een schending van artikel 1, 11° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.6. In zoverre verzoeker de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur geschonden acht, wijst de Raad erop dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verweerder zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoeker minder nadelig beslissing te nemen.

Het is dan ook aan de verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van de verweerder informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het hem opgelegde inreisverbod van drie jaar. Zo niet komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoeker en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

In casu stelt de Raad vast op basis van het administratief dossier, met name het gehoorverslag van 2 oktober 2019, dat verzoeker wel degelijk werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen en dat hiermee rekening werd gehouden, zoals terecht in de bestreden beslissing wordt aangehaald: *“Betrokkene werd gehoord door op 01.10.2019 en in de beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.”* Verzoeker betwist dat er rekening werd gehouden met de elementen die tijdens het gehoor naar boven zijn gekomen, maar hij laat na dit vaag betoog te concretiseren. Verder stelt verzoeker dat hem niets werd gevraagd over zijn onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst, maar dit betoog faalt daar uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd de redenen toe te lichten waarom hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. Met de antwoorden die verzoeker heeft gegeven, werd wel degelijk rekening gehouden in de bestreden beslissing.

De Raad kan verder enkel vaststellen dat verzoeker zich in zijn betoog beperkt tot een theoretische discussie omtrent de hoorplicht terwijl hij nergens aangeeft welke concrete informatie hij de verwerende partij had kunnen verschaffen die een invloed kon hebben op het nemen van de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden, gelet op de feiten die voor eenvoudige vaststelling vatbaar zijn en die niet worden betwist, en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoeker, kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

3.7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Aldus komt het aan verzoeker toe om in concreto aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoeker betoogt dat hij bij terugkeer naar Pakistan zal terechtkomen in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie omdat hij daar geen familie of vrienden heeft die hem kunnen opvangen, zelfs niet tijdelijk. Verzoeker herhaalt in deze de verklaringen die hij reeds aflegde tijdens zijn gehoor van 1 oktober 2019 en waarover de verwerende partij uitgebreid motiveerde. Zo wijst de verwerende partij erop dat verzoekers ouders, die ook in België aanwezig zijn, eveneens het verblijf werd geweigerd en eveneens het Belgische grondgebied moeten verlaten en dat zij zich te allen tijde kunnen aanmelden om samen met verzoeker naar Pakistan terug te keren. Zij vervolgt verder dat verzoeker een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in zijn land van herkomst zonder nabijheid van zijn broer, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Tevens stipt zij aan dat verzoeker geboren en getogen is in Pakistan en dat hij er achttien jaren verbleef, zodat zijn verblijf in België van slechts twee jaar geenszins kan worden vergeleken met zijn relaties in het land van herkomst, hetgeen verzoeker niet betwist. Verder oordeelt de verwerende partij dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst. Zij besluit hieruit dat verzoeker met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonst en dat het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van dit verdragsartikel niet kan volstaan. Ten slotte vermeldt

de verwerende partij dat verzoeker geen elementen aanbrengt die bewijzen dat hij lijdt aan een ziekte die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker gaat nergens concreet in op de voormelde gedane beoordeling van de verwerende partij. Hij toont dan ook niet in concreto aan dat de verwerende partij in het kader van artikel 3 van het EVRM is tekortgeschoten in haar onderzoeksplicht.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

3.8. Voor zover verzoeker nog aanvoert dat de verwerende partij het dossier in zijn geheel dient te onderzoeken, blijkt uit het voorafgaande dat de verwerende partij met alle voorliggende elementen rekening heeft gehouden en dat deze wel degelijk in overweging werden genomen. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom dit niet het geval zou zijn en toont niet aan met welke elementen de verwerende partij nog meer rekening had moeten houden. Met zijn uiteenzetting maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens duidelijk dat verzoeker de juridische en feitelijke motieven van de bestreden beslissing kent, zodat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Verzoeker toont evenmin aan dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

Het eerste en enig middel, dat enkel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing is niet gegrond.

4. Onderzoek van het beroep voor zover gericht tegen de tweede bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies)

4.1. Verzoeker voert ten aanzien van het inreisverbod de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Dit houdt een schending in van het motiveringsbeginsel

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Op 16.09.2019 nam verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ZONDER bevel om het grondgebied te verlaten.

2 weken later werd verzoeker opgepakt en opgesloten in een gesloten centrum alwaar aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd. Hierin werd verwezen naar de negatieve beslissing inzake zijn aanvraag tot gezinshereniging.

Dit is onzorgvuldig en onredelijk. Men levert eerst een negatieve beslissing af zonder bevel om hem nadien, op zijn adres, op te pakken en over te brengen naar het gesloten centrum te Merksplas.

Ook verwijst men naar een eerder afgeleverd bevel dd. 19.03.2019, doch verzoeker mocht na het indienen van een nieuwe procedure tot gezinshereniging een nieuw attest van Immatriculatie ontvangen.

De afgifte van dit attest veronderstelt ook een impliciete intrekking van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, rechtspraak die eerder reeds gevolgd werd door de RvV en de RvS.

Een Attest van Immatriculatie geeft een tijdelijke verblijfstitel aan verzoeker ingevolge zijn aanvraag, totdat deze aanvraag wordt afgerond.

Dit is dan ook onverenigbaar met enig bevel, gezien verzoeker zich na het verkrijgen van een AI wel op het grondgebied mag bevinden. Het bevel aan verzoeker afgeleverd op 18.03.2019 werd dan ook impliciet ingetrokken.

Zie arrest RvV 183.009 d.d. 27.02.2017, alsook Raad van State - 235.046 - 14-06-2016

In arrest d.d. 07.10.2016 oordeelt de Raad voor Vreemdelingenzaken als volgt:

“de verzoekende partijen stellen ter terechtzitting van 24 augustus 2016 dat zij allen in het bezit zijn van een attest van immatriculatie en tonen deze documenten aan de waarnemend voorzitter. De advocaat van verwerende partij betwist deze documenten niet. De advocaat van de verwerende partij stelt dat deze attesten van immatriculatie geen invloed hebben op de bevelen om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partijen worden volgend de advocaat van de verwerende partij louter gedoogd op het grondgebied en hebben enkel precair verblijfsrecht. De attesten van immatriculatie zijn onverenigbaar met de vaststelling in de bevelen dat verzoekende partijen op illegale wijze in het Rijk verblijft. De attesten van immatriculatie houden een tijdelijk verblijf in waardoor de bevelen om het grondgebied te verlaten dienen te worden beschouwd als impliciet ingetrokken (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 ©). Verwerende partij vermag de waarde van een attest van immatriculatie niet te minimaliseren. Men kan niet tegelijkertijd houder zijn van een beslissing die aanmaant het Rijk te verlaten en van een verblijfsvergunning die toelaat, ook al is het tijdelijk, om op legale wijze in het Rijk te verblijven. Hierbij dient te worden opgemerkt dat een attest van immatriculatie niet louter de uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel raakt, doch tevens de verwijderingsmaatregel zelf (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus de rechtszekerheid is te dezen ook meer gediend met de vaststelling dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten impliciet werden ingetrokken door de attesten van immatriculatie dan door de onzekere garantie van de verwerende partij dat de verzoekende partij louter tijdelijk gedoogd worden op het grondgebied en dat deze attesten van immatriculatie verder geen invloed hebben op de bestreden bevelen. Dergelijke garantie wordt nergens geofficialiseerd en dus zijn de verzoekende partijen niet beschermd tegen een gedwongen verwijdering. Met de vaststelling dat de bevelen om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dienen te worden beschouwd, wordt voorts geen uitspraak gedaan over de vraag of deze bevelen op het ogenblik dat ze gegeven werden, rechtsgeldig waren of niet. De bevelen om het grondgebied te verlaten dienen vernietigd te worden.”

Met dit bevel om het grondgebied te verlaten mag dan ook geen rekening meer gehouden worden.

Uit al het bovengaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoeker zonder enige zorgvuldigheid werd behandeld.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar , feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke

gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, kan verwerende partij geen rekening meer houden met het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op 18.03.2019, gezien verzoeker na het indienen van een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging een attest van Immatriculatie mocht ontvangen. De aflevering van een AI impliceert de intrekking van het bevel en aldus verdwijnt dit uit het rechtsverkeer.

Ook stelt men dat er een risico op onderduiken bestaat voor verzoeker.

Dit is onbestaande. Voor de procedure "gezinshereniging" dient verzoeker te beschikken over een vast adres in België. Hij verblijft dan ook op het adres van zijn broer te 2060 Antwerpen, Greinstraat 36.

Er bestaat dan ook geen risico op onderduiken in hoofde van verzoeker.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Hieruit blijkt dan ook dat de motivering m.b.t. het inreisverbod van 3 jaar onvoldoende is.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaalt het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 3 jaar zodanig groot zijn. Er werd met geen van bovenstaande elementen rekening gehouden.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Schending van de hoorplicht

De beslissing geeft aan dat verzoeker werd gehoord op 01.10.2019.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat de belangen van verzoeker ernstig worden aangetast aangezien hij wordt blootgesteld aan een schending van artikel 3 en 8 EVRM.

Aan verzoeker wordt in casu een inreisverbod opgelegd tevens in toepassing van artikel 7, alinea 1, °3 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel inreisverbod uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een inreisverbod te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr. 184.616 in RVV 202254). Deze reactie houdt tevens in dat hij op een adequate manier zijn standpunt kan duidelijk maken.

Men heeft na het horen van verzoeker op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de elementen die in zijn gehoor naar boven zijn gekomen. Bovendien werd hem niets gevraagd over zijn onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst. Het is duidelijk dat de hoorplicht hier enkel gepercipieerd werd als loutere formaliteit en niet als procedureel element dat mee de beslissing vorm dient te geven, rekening houdend met alles wat in dit gehoor naar boven komt.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot deze beslissing.

IV.2. Schending van art. 8 van het EVRM

Verzoeker heeft een aanvraag gedaan o.b.v. gezinshereniging met zijn broer. Tegen de negatieve beslissing die hij hierin mocht ontvangen, zal beroep aangetekend worden en dit gezien de motivering niet overeenstemt met de werkelijkheid.

De terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst betekent een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

- “ 1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu bestaat er een privé – en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé – als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven.¹¹ Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM¹² hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven.¹³ De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezins)leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.¹⁵ Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon.¹⁶ Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoeker is naar België gekomen en dit samen met zijn ouders om zijn oudere broer te vervoegen. Hij hoort wel degelijk bij het kerngezin van zijn broer. Hij woont intussen reeds enkele jaren bij hem. Verzoeker en zijn ouders zijn de enige familie dat de heer [O.U.I.] heeft. In de negatieve beslissing (bijlage 20) i.v.m. zijn aanvraag tot gezinshereniging werd nog verwezen naar de echtgenote en kinderen van zijn broer, doch deze verblijven niet meer in België.

Zijn ouders zijn ziek en hulpbehoevend, hetgeen nooit onderzocht is.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

De belangen van verzoeker zijn volledig in België te situeren en hij bouwt hier een privéleven op bij zijn broer. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving.

IV.4. Schending van art. 3 EVRM

Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst dient te keren, zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoeker zal in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. Hij heeft daar namelijk geen familie of vrienden die hem daar kunnen opvangen, zelfs niet tijdelijk.

Zijn familie verblijft nl. in België. Dat is ook de reden waarom hij naar België afgereisd is om zijn broer hier te vervoegen.

De Raad van State heeft zich reeds uitgesproken over het onderzoek aangaande de situatie in het herkomstland (RvS 23.09.2002, nr. 110 548). De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Het niet voeren van een onderzoek, schendt uiteraard de beginselen van behoorlijk bestuur (zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsbeginsel), maar schendt duidelijk ook artikel 3 EVRM en de belangenafweging die men hierbij ontegensprekelijk dient te maken.

Verzoeker begrijpt niet dat verwerende partij op een bijzonder lichtzinnige wijze omgaat met het administratief dossier. Men kan niet zomaar beslissingen nemen die een verwijdering van het grondgebied inhouden. Dergelijke beslissingen zijn verregaand en hebben een serieuze impact op iemands leven. Aldus dient men met omzichtigheid een beslissing te nemen en dient men daarenboven een gedegen onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie in het land van herkomst vooraleer men de persoon terugstuurt.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van artikel 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een grondig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot terugkeer van verzoeker naar Pakistan en het risico dat hij daarbij zal lopen.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is! De veiligheid van verzoeker moet worden gegarandeerd, in casu is dit niet gebeurd, integendeel! De bestreden beslissing schendt integraal artikel 3 EVRM en dient daarom te worden vernietigd.

IV.5. Schending van artikel 1.11° Vreemdelingenwet – risico op onderduiken

Volgens art. 1 11° van de Vreemdelingenwet is er sprake van een risico op onderduiken als de derdelander “een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten”, gebaseerd op “objectieve en ernstige elementen”.

Verzoeker verblijft enige tijd ononderbroken op het Belgische grondgebied en heeft niets of niemand meer in zijn land van herkomst. Er wordt dan ook beroep ingediend tegen de negatieve beslissing inzake zijn gezinsherenigingsaanvraag.

Verzoeker heeft er alle belang bij om deze procedure af te wachten en heeft geen enkel belang bij onderduiken.

Er werd met het geheel van deze elementen geen rekening gehouden! Verzoeker vormt geen actueel gevaar voor de openbare orde en het tegendeel wordt door verwerende partij absoluut niet afdoende aangetoond (supra)!”

4.2. Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Zoals reeds gesteld, werd op 1 oktober 2019 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen omdat hij niet in het bezit was van een geldig visum. Op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet werd verzoeker daarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestond.

Omdat dit bevel om het grondgebied te verlaten van 1 oktober 2019 geen termijn voor vrijwillige terugkeer voorzag, moest dit bevel op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervolgens gepaard gaan met een inreisverbod.

In zijn verzoekschrift bekritiseert verzoeker in wezen het feit dat hem op grond van artikel 1, 11° en artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek omwille van een risico op onderduiken werd gegeven. Deze bepalingen hebben evenwel betrekking op verwijderingsbeslissingen en het betoog van verzoeker is dan ook niet dienstig in het kader van een beroep tegen een inreisverbod. Met andere woorden, indien verzoeker zich tegen het ontbreken van een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten wil verzetten, dan komt het hem toe om het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten. De Raad stelt vast verzoeker in deze herhaalt wat hij reeds heeft aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding. Het volstaat in deze dan ook te verwijzen naar wat reeds werd uiteengezet in punt 3.5. Het gegeven dat in het inreisverbod de motieven uit het bevel met betrekking tot het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek opnieuw worden opgenomen, doet daaraan geen afbreuk: ze zijn immers overtuigend.

4.3. Wat betreft de duur van het opgelegde inreisverbod, merkt de Raad voorafgaandelijk op dat, overeenkomstig §1, eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod

wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent evenwel niet dat de verwerende partij moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de duur van het inreisverbod op drie jaar bepaalt en uitgebreid motiveert waarom zij tot deze termijn besluit.

In casu wordt de duur van het inreisverbod op drie jaar bepaald daar verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. De verwerende partij wijst op het belang van de immigratiecontrole. Er wordt hierbij verwezen naar de twee verblijfsaanvragen ingediend door verzoeker die negatief werden afgesloten. Zij stelt verder vast dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om uiterlijk op 18 april 2019 het grondgebied te verlaten, hoewel hij werd geïnformeerd over de betekenis van dit bevel en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Ten slotte houdt de verwerende partij rekening met verzoekers omstandigheden in het licht van artikelen 3 en 8 van het EVRM. Gelet op deze omstandigheden acht de verwerende partij een duur van drie jaar proportioneel.

De motivering in het bestreden inreisverbod laat op voldoende duidelijke wijze toe te begrijpen waarom volgens de verwerende partij geen specifieke omstandigheden in het voordeel van verzoeker spelen die een kortere duur dan drie jaar van het inreisverbod rechtvaardigen, en bijgevolg evenmin humanitaire redenen die haar ertoe kunnen brengen geen inreisverbod op te leggen. Hierbij wordt wel degelijk ingegaan op verzoekers specifieke omstandigheden en concreet toegelicht waarom in het voorliggende geval het gepast is de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen.

4.6. Verzoeker stelt evenwel dat de motivering van het inreisverbod onzorgvuldig en niet afdoende is, omdat geen rekening werd gehouden met het geheel van de elementen.

In dit kader volhardt verzoeker in het betoog dat hij wel degelijk behoort tot het kerngezin van zijn broer en dat het geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven moet worden aanzien. Hij herhaalt hierbij wat hij reeds ten aanzien van de eerste bestreden beslissing uiteenzette. Het volstaat in deze te herhalen dat verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met zijn broer noch het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoonde, zoals uitgebreid uiteengezet in punt 3.4. Verder weerlegt verzoeker niet dat zijn ouders, die ook in België aanwezig zijn, eveneens het verblijf werd geweigerd en eveneens het Belgische grondgebied moesten verlaten en dat zij zich te allen tijde kunnen aanmelden om samen met verzoeker naar Pakistan terug te keren. Waar verzoeker voorhoudt dat zijn ouders ziek en hulpbehoevend zijn, dient te worden vastgesteld dat hij zich beperkt tot een loutere bewering die niet wordt gestaafd met enig begin van bewijs. Evenmin betwist hij dat hij een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in zijn land van herkomst zonder nabijheid van zijn broer, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Verzoeker weerlegt niet dat hij geboren en getogen is in Pakistan en dat hij er achttien jaren verbleef, zodat zijn verblijf in België van slechts twee jaar geenszins kan worden vergeleken met zijn relaties in het land van herkomst. Dat het onwaarschijnlijk lijkt dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst wordt door verzoeker niet tegengesproken.

Waar verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad erop dat het risico om in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht te komen, zoals hij beweert, onlosmakelijk is verbonden met zijn verwijdering van het grondgebied en dus met het bevel om het grondgebied te verlaten. De rechtspraak waarnaar hij verwijst heeft overigens ook geen uitstaans met inreisverboden maar met verwijderingen. Het inreisverbod maakt een afzonderlijke doch duidelijk accessoire maatregel uit ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding (bijlage 13septies) van 1 oktober 2019. Indien de specifieke situatie, in het licht van de geschonden geachte bepalingen, de verwerende partij verhindert de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, dan zal zij ipso facto verhindert zijn om een inreisverbod op te leggen. Deze schendingen kunnen dan ook slechts dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing tot verwijdering, doch zijn in beginsel niet relevant ten aanzien van het met deze beslissing tot verwijdering gepaard gaande inreisverbod, dat geen verwijdering van het grondgebied gelast noch een terugkeer, doch enkel inhoudt dat het de betrokken derdelander verboden is om zich gedurende de geldingstermijn toegang te verschaffen tot het grondgebied of te verblijven op het grondgebied van de Schengenstaten (cf. artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet). In die optiek moet het deel van de

motivering van het inreisverbod dat stelt dat *“een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt”* als overtollig worden aangemerkt. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat daar in casu anders over moet worden gedacht. Het betoog van verzoeker over artikel 3 van het EVRM is in het kader van een inreisverbod dan ook niet dienstig.

Verder volstaat het te verwijzen naar het gegeven dat artikel 3 van het EVRM bovendien wél reeds werd beoordeeld in het licht van de eerste bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding (bijlage 13septies) die op dezelfde dag als het inreisverbod (bijlage 13sexies) jegens verzoeker werd getroffen. De Raad verwijst hierbij naar wat werd besproken in punt 3.7.

4.8. De Raad is in het licht van de elementen van de zaak van oordeel dat in casu de keuze voor een inreisverbod van drie jaar op afdoende wijze is gemotiveerd. Er blijkt niet dat werd nagelaten rekening te houden met de specifieke elementen van de zaak. Verzoeker toont niet aan om welke reden de besproken motieven niet zouden volstaan om een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen. De motivering van het bestreden inreisverbod is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Een schending van formele motiveringsplicht is niet aangetoond

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat enige specifieke omstandigheid die zijn zaak kenmerkt ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing is betrokken. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat het bestreden inreisverbod is opgelegd op grond van onjuiste gegevens of een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat het bestreden inreisverbod werd opgelegd in strijd met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

4.9. In zoverre verzoeker nog voorhoudt dat er sprake is van *“een veelheid aan buitengewone omstandigheden die een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk maken”*, stelt de Raad vast dat dit betoog niet dienstig is aangezien het voorwerp van de vordering betrekking heeft op de bestreden bijlage 13sexies en verder niet blijkt dat verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend waarmee verwerende partij rekening met moest houden.

In zoverre verzoeker de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur geschonden acht, wijst de Raad erop dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verweerder zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoeker minder nadelig beslissing te nemen.

Het is dan ook aan de verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van verweerder informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het inreisverbod van drie jaar. Zo niet komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoeker en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker zich in zijn betoog ter ondersteuning van het middel beperkt tot een theoretische discussie omtrent de hoorplicht bij het opleggen van een inreisverbod, terwijl hij nergens aangeeft welke concrete informatie hij de verwerende partij had kunnen verschaffen die een invloed kon hebben op het opleggen van het inreisverbod of op de duur ervan. De Raad verwijst tevens naar wat wordt besproken in punt 3.6. In de gegeven omstandigheden, gelet op de feiten die voor eenvoudige vaststelling vatbaar zijn en die niet worden betwist, en bij gebrek aan nadere duiding vanwege verzoeker, kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van het bestreden inreisverbod leiden.

4.10. Het middel, gericht tegen het inreisverbod, is niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van

het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES